

Şehvet kokan, riya kokan, kin kokan
Derim ki: Bu sondur, dönmem bir daha.” (Karakoç, 1991: 9)

“Sodom ve Gamure uyuzuna yakalanan bu çağda;
Ben sonsuzluğun türküsünü söyleyeceğim dağlar-
da!” (Karakoç, 2012: 161)

Sonuç olarak diyebiliriz ki Bahaettin Karakoç’un şiirlerinde dağ heybettir, kudrettir, yüceliktir, özgürlüktür, zenginliktir, güzelliiktir, tecelli makamıdır, vahiy mekânıdır, sığınaktır, barınaktır. Çirkinliklerden kaçıp sığınacağı, güzellikleri yaşayacağı, özgürlüğü soluyacağı bir mekân, Allah’a en yakın olduğu makamdır. Onun içindir ki dağ ve dağa ait ögeler şiirlerinin en önemli bezeğidir, dekorudur. Bahaettin Karakoç, dağlara olan muhabbetini mısralara dökerek dağları şiirinde motif ve tema olarak en fazla işleyen, dağlara şahsiyet kazandıran bir şairdir.

Kaynakça:

Avcı, Ramazan (2012), *Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç*, Öncü Basımevi, Ankara.

Aygün, Ahmet (1983), “Karakoç’la Konuşma”, *Doğuş Edebiyat*, S. 12, s. 29.

Durmuş, Hayrettin (2002), “Türk Şiirinin Yaşayan Dede Korkut’u Bahaettin Karakoç ile Şiir Ülkesine Bir Yolculuk”, *Çınar*, S. 102, s. 4-7.

Karakoç, Bahaettin (1975), *Sevgi Turnaları*, Türk Edebiyatı Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin (1984), *İlkyazda*, Cönk Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin (1986), *Bir Çift Beyaz Kartal*, Dolunay Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1991), *Uzamlara Türkü*, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1993), *Güneşe Uçmak İstiyorum*, Ecdad Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1997), *Leyl ü Nehar Aşk*, Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (2001), *Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman*, Sıla Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin (2012), *Seyran*, Nar Yayınları, İstanbul.

Saba Makamı

◆Tayyib Atmaca

Kaç gündür göklerde bu toz bulutu
Senin kanat vurmanı mı bekledi
Acelen mi vardı haber vermeden
Kimseler duymadan sessiz sedasız
Karanlığın karaltısı kalkmadan
Yola revan oldun aşk olsun sana

Daha ıhlamurlar çiçek açmadı
Güz kapıyı yarın bir gün çalacak
Karakıştan korktu diyeceklerin
Diline koz vermek sana mı düştü
Neden böyle yaptın canımın içi
Yıktın üzerime ahir dağını

Ben şimdi dilimle dili olana
Hâl diliyle söyleyemem halimi
Susarak uzun bir ağıt yakarım
Dişlerimi yerim dudağım kurur
Dilimi yutarım zehirlenirim
Yine de yanına getiren olmaz

Bu kadar mı özlemiştin toprağı
Kalbimi kalbinin üstüne koyup
Sözümü demeden sesin duymadan
Nasıl çekip gideceğim buradan
Aklımla aramda bir yar oluştu
Ben şimdi kanatsız ne yapacağım